

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

at komme et stykke vej frem. For mig gælder det nu om at komme et skridt frem, så meget mere som jeg tror, at begynder vi først på et punkt, så kommer vi snarere længere frem på et senere tidspunkt. Jeg vil hellere have een fugl i hånden end ti på taget, så meget mere som jeg mener, at den ene fugl i hånden vil give mig en større sikkerhed for at få de ti fugle på et senere tidspunkt.

Finansministeren (Thorvil Kristensen):

Jeg blev unægtelig lidt bange ved det ærede medlems sidste udtalelse om, at når hun ville have een fugl i hånden, var det navnlig, fordi det skulle give hende sikkerhed for at kunne fange de ti på taget siden (*Kirsten Gloerfelt-Tarp.*: Større sikkerhed!). Ja, større sikkerhed. Derfor vil jeg gerne spørge det ærede medlem: Når det ærede medlem allerede nu ønsker at få ret og pligt for de selverhvervende hustruer til at medunderskrive selvangivelsen, betyder det så, at det ærede medlem vil bruge dette første skridt som et middel til senere at gennemtvinge, at vi skal have to forskellige selvangivelser, en for manden og en for hustruen? Og betyder det ydermere, at det skal være et brækjern for at bane vej for en særbeskatning af ægtefæller, i hvert tilfælde hvor det drejer sig om selverhvervende hustruer? Det må i hvert fald for os andre være meget vigtigt at få at vide, om denne lille første fugl skal være en lokkedue til at fange alle de andre.

Niels Kr. Nielsen: Den højtærede finansminister kritiserede min stilling i denne sag. Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg kun talte om lettelser for de små, der bliver lignet for hårdt i skat. Når ministeren nævner, at det fører til en mindre indtægt for staten og dermed også for den mellemkommunale udligningsfond, skal jeg ikke her komme ind på principielle opfattelser med hensyn til grundskyld o. s. v., men kun henvise til den stilling, vi tog til det forslag om mælketilskud, vi nys har behandlet. Jeg finder det meningsløst, at man tager penge fra dem, der virkelig er i trang, det betyder jo blot, at de igen skal have mere i understøttelse. Dette, at vi allesammen skal have understøttelse, uanset om vi er rige eller fattige, anser jeg for en meningsløshed, og en sådan ordning vil jeg være med til at afvikle.

Alfred Jensen: Det forekommer mig ikke, at finansministeren har ret, når han forsøger at blande spørgsmålet om påligning af skatterne sammen med spørgsmålet om de udgifter, staten kommer til at stå overfor i den kommende tid. Ministeren spurgte både det ærede medlem hr. Hans Knudsen og mig, om vi ville være med til besparelser, eller om vi kunne anvise andre steder at hente pengene. Nu ved ministeren jo meget godt, at mit parti har stillet forslag om besparelser og stadigvæk er parat til at anvise ministeren, hvor der kan gennemføres besparelser. Derfor er det ikke rigtigt, når ministeren siger, at han af min tale har fået det indtryk, at vi ønsker flere udgifter. Jeg skal bare nævne een ting, vi har vendt os imod: de store militærudgifter. Så har man ikke lov til at komme og påstå, at vi bare kræver, at der skal bruges flere penge. Dernæst har vi flere gange gjort opmærksom på, at vi ikke er indforstået med de store afskrivninger på tysklandsgælden, der foretages på § 26, og som i finanslovsforslaget andrager et beløb på 107 mill. kr. Jeg nævner det, fordi det er et punkt, vi har sat ind på, og som vi stadig vil sætte ind på at få løst på en anden måde end af regeringen foreslået.

Det, som det drejer sig om i dag, er spørgsmålet om, hvordan man skal vælte udgifterne ved den politik, regeringen med et rigsdagsflertals tilslutning fører, over på befolkningen. Der har mit parti den opfattelse, at man vælter altfor store byrder over på de mindrebemidlede, og derfor har vi foreslået, at man forhøjer fradragsbeløbene. Jeg har ikke talt det mindste om, at der skal spares. Jeg har blot talt om, at man, hvis man forøger udgifterne, således som regeringen har foreslået, i det mindste må gennemføre lettelser for manden med den lille indkomst og for de enligstillede mødre, og man må give større børnefradrag. Det skulle ikke være umuligt, og det er ikke umuligt at gennemføre sådanne lettelser, hvis man samtidig opkræver større skatter hos dem, der har de store indtægter, og som er i stand til at betale omkostningerne. Det er ligningsloven, vi behandler, det er ikke udskrivningsloven eller finansloven, og mine betragtninger — og jeg går ud fra også de øvrige ærede ordføreres betragtninger — gælder den ligningslov, som er til behandling her. Jeg synes, at den højtærede minister skulle tage stilling til, om man fortsat i stigende grad